

Er optimisme en virkelig ting?

(EIRNS) – 6. juni 2024. Det israelske forsvars jagerfly ramte i går en FN-skole i det centrale Gaza og dræbte mindst tre dusin mennesker, herunder børn. Hverken IDF eller Gazas myndigheder bestrider, at et luftangreb ramte en skole, og at dusinvis døde. IDF udtalte, at »der blev taget mange forholdsregler før angrebet for at minimere risikoen for skade på tilfældige mennesker«, herunder »analyse af luftfotos« og brug af »præcise efterretninger«. Men terroristerne havde brugt skolen som beskyttelse, og IDF var i stand til at eliminere »adskillige ... terrorister, som havde planlagt at udføre terrorangreb og fremme forestående terrorplaner mod vores styrker.« Det gør ikke den store forskel, om de »flere« mål var tre eller fem eller otte, eller om ordet »terror« optræder flere gange i IDF's erklæring. Pointen er, at det er blevet gentaget igen og igen, og rædslerne fortsætter.

Israels krigskabinet overvejer i øjeblikket at udvide deres »ret til selvforsvar« til et altomfattende angreb på Hizbollah og Libanon. Den amerikanske regering er bekymret for timingen, og for at tingene kommer ud af kontrol, hvis Israel indleder sin anden offensiv, mens drabene i Gaza står på. Washington tør ikke standse leveringen af våben til at gennemføre alt dette – og igen er pointen, at man har hørt det før, og rædslerne fortsætter. Det har den effekt, at det driver befolkninger og individer ud i hårdhjertet kynisme.

Sydkorea har lige underskrevet en række aftaler med flere afrikanske lande om industriel udvikling. Forskellige afrikanske lande underskriver aftaler og laver arrangementer med Rusland på sidelinjen af den Internationale økonomiske Konference i Sankt Petersborg. Ali Adji Mahamat Seid fra Tchad, præsident for det panafrikanske handels- og industrikammer, forklarede: »Afrika er sprængfyldt med et

enormt potentiale inden for landbrug, husdyr, minedrift og olie, og derfor er Afrika virkelig fremtidens kontinent, det er Afrika, der vil få verden til at fungere.«...

Ruslands autoritative TASS talte med en ekspert, Helga Zepp-LaRouche, om Putins påpegning [under en pressekonference den 5. juni] af muligheden for, at USA kunne genfinde sine nationale interesser. Hun opfangede en sådan forsigtig optimisme og tilføjede: »Det ville være fantastisk, hvis der blev tilføjet et punkt til dagsordenen for BRIKS-topmødet i Rusland i oktober om at præsentere verden – inklusive USA – i form af et konkret forslag, et stort billede af global transformation gennem en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der ville tage hensyn til alle landes interesser på planeten, inklusive USA.« TASS bemærker, at Zepp-LaRouche er overbevist om, at »verdens folk har brug for en smuk idé«, der vil give dem mulighed for at »drømme om en bedre fremtid.«

En lignende smuk idé er LaRouches »Oase-plan«, som kan give ægte optimisme til både palæstinensere og israelere – når alle planer om at straffe for utallige synder på hver side aldrig kommer uden om den »evige stridbare« dynamik, der er på færde.

Hvad er der i den amerikanske borgerrettighedsbevægelses hymne, »We Shall Overcome«, der virker, som giver ægte mod og ikke bare et grundløst ønske? Hele teksten er: "Vi skal sejre. Dybt i mit hjerte tror jeg på, at vi skal sejre en dag."

Det er let at overse, men virkeligheden er, at det er mennesker, ikke slaver, der har en ægte dybde i deres hjerte. Og i sangen er det netop på dette punkt – »dybt...« – at det musikalske værk når sit klimaks. Troen på, at retfærdigheden vil sejre, er funderet i den virkelighed, at mennesker er skabt til det, der er bedre, og at det at blive inspireret af det, der gør menneskeheden smuk, er en reel ting. Dette er ægte optimisme. Og det virkede.

Og på nogle tidspunkter i historien er dette det eneste, der er værd at »tage med i banken«, som man siger.

Foto: kremlin.ru